

— Нѣма какво да правиме. Мълчи...

— А бе, байо Панайоте, хайде да убиеме тоя проклети началникъ и да бѣгаме въ България.

— Мълчи, Димитре, и не говори такива думи, — рекохъ азъ.

— Азъ не мога да търпя; ще да му опалая, па хайде презъ границата. Отъ Зайчаръ до границата нѣма нито единъ сахатъ, — каза Димитъръ.

— Послушай ме, Димитре! — рекохъ азъ. — Ние сме българи, следователно трѣбва да бждеме по-мирни и по-осторожни. Като се разчуе, че ние сме убили началника, то всѣки ще да каже: ето какви сж българитѣ! Я помисли си: колко българи живѣятъ въ Сърбия и изкарватъ своето парче хлѣбъ! Ако ние направиме зло, то и тѣхъ ще захванатъ да укоряватъ. Ние трѣбва да потърпиме, и ако ще Богъ, ако сме живи, то твърде скоро ще да докажеме на тоя началникъ, че българскитѣ хайдуци не сж нито цигани, нито крадци (лопове), а истинни патриоти, които сж готови да пожертвуватъ и душата си за своето мило отечество.

После това азъ и Димитъръ отидохме въ Чачакъ.

Следъ три деня азъ отидохъ при Чачанския началникъ да му се явя и да го помоля да ни даде паспорти за Бѣлградъ. Началникътъ погледа паспортитѣ ни и проговори:

— Не мога да ви дамъ паспорти, защото Зайчарскиятъ началникъ ограничава вашата свобода. Азъ ви съветувамъ да гледате да се заловите на работа, защото у насъ не е дозволено да седи човѣкъ празденъ. Гледайте да си